ARMITAGE TRAIL

SCARFACE

ZJIZVENÁ TVÁŘ

Předloha kultovního filmu

XYZ

Scarface: Zjizvená tvář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Scarface: Zjizvená tvář – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARMITAGE TRAIL

SCARFACE

ZJIZVENÁ TVÁŘ

xyz

ČTI ZA NÁROĎÁK!

První stránka – a jste v nároďáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

Translation © Karolina Medková, 2026
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7130-2
ISBN e-knihy 978-80-267-7134-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-7138-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7139-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Kapitola I

Tony Guarino, jenž měl v osudu vepsáno, že se stane největším z amerických, neblaze proslulých gangsterů, spáchal svůj první vážný zločin ve věku osmnácti let. A příčinou, jak už tomu tak často bývá, byla žena. Avšak jaká žena! Tony si ji dokázal snadno představit, jak tak stál v tmavé uličce, do níž vedly železné dveře pro účinkující laciného burleskního podniku. Vysoká impozantní blondýna se zlatými loknami, narůžověle bledou pletí a dlouhýma, ladnýma, bělostnýma nohama. Z hlediště tyto nohy mnohokrát pozoroval, zatímco ona tancovala svůj part v představení, a ty nohy mu nikdy neopomněly vpustit do žil dráždivé vzrušení, z něhož se mu krátil dech.

Dveře do zákulisí se náhle otevřely a vpustily žluté světlo do temné tlačenice přemrštěně oblečených mužů i starších chlapců, čekajících jako smečka vlků na svou noční kořist. Pak se dveře s tlumeným zaduněním zabouchly a ulička se opět ponořila do temnoty. Davem si spěšně razila cestu mladá žena. Zdánlivě si nevšímala rukou, které ji chtěly zadržet, a pronikavých

hlasů, které na ni halekaly bezostyšné nabídky. Byla to ona! Nikdo jiný než Vyvyan Lovejoyová nepoužíval tak mimořádně těžký a smyslný parfém. Tony se za ní vrhl směrem ke světlům a hluku napovídajícím blízkost ulice. Vyvyan se na okamžik zastavila na chodníku, pružná, štíhlá postava oblečená v jasně zeleném okázalém kostýmu se sukní, která byla až příliš krátká a zároveň příliš těsná, a ověšená přemírou napodobenin šperků. Lidé s řádným rozhledem by v ní rozeznali falešný a nebezpečný maják krásy, kterým byla, ale pro Tonyho ztělesňovala cosi úchvatného, hodného zbožňování a vlastnění. Přistoupil k ní a smekl čapku. To byla jedna z věcí, které se naučil z filmů, jediného společenského učitele, jakého kdy měl. „Dobrý večer, slečno Lovejoyová."

Otočila k němu svou tvář, již považoval za tak půvabnou. Neviděl, že její pleť je stejně falešná jako její šperky, neviděl stopy zhýralosti, které se ukrývaly pod vrstvami líčidel a pudru, nepovšiml si tvrdých, krutých čar okolo křiklavých úst, ani bezohledné chamtivosti v jejím namalovaném a poměrně velkém nose. Když na něj pohlédla, v jejím otrlém, tvrdém obličeji se objevilo pohrdání a v jejích zelených očích podivně blýsklo. „Ty!" řekla. „Zase."

„Ne – ještě!" Tony se zasmál v přesvědčení o vlastní duchaplnosti. „A budu tady každý večer, dokud si se mnou nedomluvíte dostaveníčko."

Žena se zasmála, krátce, ostře, neveselým tónem, který připomínal spíš zavrčení. „Vidíte, jak si troufá syčák?" dožadovala se odpovědi, jako by oslovovala publikum, ale její chladný zelený pohled se zavrtával přímo

do Tonyho černých očí plných vzdoru. „Takový cucák, co nemá ani auto, a zkouší sbalit *mě*. Řekni, kluku, víš, kdo je můj přítel?“

„Ne a nezajímá mě to,“ odtušil Tony s vášnivou lehkomyslností všech jižanů. „Ale budu to já.“

„No, je to Al Spingola.“

V Tonym by se náhle krve nedořezal. Al Spingola byl jeden z nejdůležitějších bossů ve městě, nemilosrdný muž s velkým příjmem, spoustou gaunerů, kteří mu byli oddaní, protože se ho báli a taky protože jim dobře platil, a navíc měl sám rychlé prsty na spoušti. Nebezpečný chlap! „Ále, vsadím se, že to s ním nebude tak horký,“ opáčil však vzdorovitě.

„No, možná ne,“ připustila Vyvyan „ale aspoň dokáže holce dát i něco hmatatelnějšího než jen polibek… Až budeš mít prašule, chlapečku, a velkej bourák, tak se vrať a pak s tebou možná prohodím nějaký to slovo.“

Znovu se zasmála a vykročila k obrubníku, ke kterému právě přisvištěla velká nablýskaná velká limuzína. Tony vyrazil za ní. Potom se ale zastavil, když rozpoznal muže za volantem. Byl to Al Spignola! Mohutný muž se snědší pletí, lhostejnýma tmavýma očima a krutými ústy s tlustými, nemilosrdnými rty byl vkusně oblečen v šedé barvě a na sponě vázanky se mu blyštěl ohromný diamant. Jak všichni věděli, nejpodstatnější část jeho oděvu mu příhodně přiléhala k boku – krátkohlavňový revolver z modřené oceli, který byl k vidění jen zřídka, ale když už se objevil, někdo ho nepochybně uslyšel a pocítil. Tony pochopil, že říct ještě jediné slovo Vyvyan by znamenalo jistou smrt. Ne okamžitou, samozřejmě, protože tady se vyskytovalo příliš mnoho

lidí. Ale během pár dní by jeho tělo našli v nějaké postranní uličce.

Spingola na Tonyho krátce pohlédl, zatímco jeho děvče nastupovalo do vozidla. A chlapci tuhla krev v žilách, dokud ten drahý stroj neodbručel v plné rychlosti pryč. Spingola, jako ostatní z jeho ranku, vždy jezdil plnou rychlostí, aby snížil pravděpodobnost, že se stane něčím terčem. Tony sledoval, jak auto uhání pryč, pak si nasadil čapku a zapálil si cigaretu. Vydal se za roh do kulečníkové herny, kde trávil spoustu času, a usedl na barovou stoličku, aby si promyslel tuhle záležitost, jeho první dospělý problém. Obvykle jeho mysl, ač zcela nevzdělaná, pracovala bystře, spolehlivě a přesně, neustále v pohotovosti. Jenže nyní ji otupoval sžíravý, pohlcující hlad jeho první velké touhy. Samozřejmě už měl mnoho aférek s dívkami ze sousedství, žádný tak pohledný kluk jako on se tomu nemohl vyhnout. Jenže ho jaksi neuspokojovaly. Chtěl něco většího, dospělejšího než ty mělké a čistě fyzické pocity, které mu tyto dívky nabízely. Na svůj věk působil překvapivě zestárlý, jak už všichni kluci z takového prostředí bývají. Se svýma moudrýma očima, cynickými ústy a bujným vousem, který mu na snědých tvářích vytvářel hustý porost, vypadal na pětadvacet. A navíc měl více skutečných znalostí o lidstvu a jeho vrtoších, než se většině podaří získat za celý život. Mohli byste ho vysadit úplně švorc v jakémkoliv městě na světě a on by nevynechal jediné jídlo. A vůbec by nemusel krást, zlodějina byla jen pro lidi bez důvtipu. Lapky pohrdal, zejména kapsáři a dalšími drobnými zlodějíčky.

„Hej!“ šeptl mu do ucha nepříjemný hlas.

Tony vzhlédl a spatřil krysí obličej opatřený špinavou, pomačkanou kostkovanou čapkou. „Co?“ odtušil chladně.

„Pár z nás se chystá ven udělat nějaký benzinky,“ odpověděl mu kluk chraplavě. „Chceš se přidat?“

„Ne.“

„Rozdělíme se férově.“

„Říkal jsem, že ne. Za pár šlupek mi ten risk nestojí.“

„Eh, tam toho bude víc, Tony. Na všech těch pumpách se válí padesát, šedesát babek. A my budeme tak čtyři.“

„Vypadni!“ zavrčel Tony. „Než ti jednu ubalím!“ Kluk se s tichým mumláním spěšně vytratil. Pro ostatní kluky, kteří se poflakovali kolem kulečníků, byl Tony záhadou. Nikdy se s ním nesblížili tak, jako mezi sebou. Jaksi je nikdy nenapadlo se o to pokusit. Vnímali ten rozdíl a Tony také. Ale nikdo z nich neznal důvod. Psycholog by to vysvětlil tvrzením, že Tony má nad nimi *duševní převahu*, která tvoří rozdíl mezi člověkem předurčeným vést druhé a těmi, kdo budou vždycky jen pěšáky.

Většina kluků v téhle čtvrti podnikala nějaké nelegální činnosti každou noc. Nikdy ve vlastním okrsku, samozřejmě, protože to by si znepřátelili svého radního. Zatímco když vyráželi na své výpady do ostatních okrsků, jejich vlastní radní – v případě, že je zatkli – přijel na policejní stanici, povykládal, jak skvělou reputaci mají hoši ve své čtvrti, a pomohl jim tak na svobodu. V den voleb potom každý gauner v okolí nejenže volil patnáctkrát nebo i dvacetkrát, ale jejich tlupy se valily okrskem jako velká voda a vyhrožovali všem, koho potkali, straš-

livými následky, pokud by jejich radní nebyl znovuzvolen převážnou většinou. A lidé, kteří si uvědomovali, že nejde o plané výhružky, radního znovuzvolili, přestože dobře věděli, že to je pěkný vykuk. Tony se ale vždycky odmítal účastnit těchto nočních výprav za špinavými zisky. „Drobné krádeže“, jak pohrdavě označoval jejich plenění, ho nezajímaly.

On chtěl být *velké zvíře*, vůdce, možná i politik. Lačnil po velení, moci, bohatství. A měl v úmyslu to všechno získat. Mezitím, ačkoliv neměl práci, o které by kdokoliv věděl, a odmítal se připojit ke kriminálnímu dění své čtvrti, se oblékal lépe než ostatní a zdálo se, že má tolik peněz, kolik potřebuje. Spousta kluků se tomu divila, ale jelikož se s ničím nesvěřoval, mělo to zůstat záhadou, protože v téhle čtvrti se nikdo neptal na zdroje příjmů, a to ani blízkého přítele. A Tony žádné blízké přátele neměl.

U dveří do kulečníkové herny se náhle strhl rozruch a dovnitř vkročilo několik urostlých mužů. Někteří z přítomných se pokusili utéct zadními dveřmi, nicméně i tam na ně čekali další urostlí mužové, kteří je natlačili zpět. Detektivové, jak jinak, kteří přišli obhlédnout lokál. S vědomím, že na něj nic nemají, je Tony s mírným pobavením a význačným pocitem převahy sledoval, jak procházejí spoře osvětlenou místností plnou kouře, kladou otázky a občas udělí tvrdý políček hřbetem ruky přes ošklivou papulu některého z gaunerů, který se pokusil něco namítnout. Jak očekával, nikdo z poldů ho neobtěžoval. „Tenhle kluk je v pohodě,“ prohlásil muž, v němž poznal poručíka Gradyho z místní stanice. „To je bratr Bena Guarina.“

„To nic neznamená," odtušil statný muž s chladnýma očima, jehož cynické vystupování na něj prozrazovalo, že je z velitelství.

„U Tonyho ano!" odsekl Grady. „Nikdy jsme o něm nedostali hlášku, že by dělal něco mimo zákon, ať už v tomhle okrsku, nebo jinde."

„Díky, poručíku!" usmál se Tony. „Můžu vám a ostatním hochům koupit doutník?"

Na to se všichni rozesmáli. Každý z těch mužů by mohl být klidně jeho otcem, ale přesto je nazval „hochy" a jim se to líbilo. S rozvážností a sebeovládáním soudce na vlastní stolici odvedl Tony skupinu policistů do přední části herny a všem jim koupil doutníky. Pak mu už jen vesele popřáli „Dobrou noc" a odešli.

Tony se už dávno naučil, jak rozmanité výhody skýtá být s poldy zadobře. A taky věděl, jak velká moc plyne z toho, když vám lidé za něco dluží – byť jen za takovou maličkost, jako jsou doutníky. Tony zřídka přijímal od kohokoliv laskavosti, ale pokud ano, vždy se je snažil oplatit alespoň dvojnásobně, čímž se nejen zbavil svého morálního dluhu, ale zároveň získal nové dlužníky vůči sobě. Měl mysl i duši protřelého politika. Tony si najednou uvědomil, že ho ze zakouřeného, vydýchaného ovzduší herny rozbolela hlava, a rozhodl se jít domů. Kromě ojedinělých oáz, jako byla kulečníková herna, byla čtvrť pouští ponurosti a zpustlé pochmurnosti. Pouliční lampy se vyskytovaly zřídka a ty existující byly staromódní, prskající typy, které, stejně jako někteří lidé, dělaly spoustu hluku, ale skutek utek.

Tu noc nepršelo, přesto se tu vznášela nezdravá vlhkost. Staré, zanedbané budovy se zabedněnými okny

v přízemí se zlověstně tyčily nad úzkými špinavými ulicemi. Jedna ulice, která ve dne sloužila jako trh, kde se prodávalo z vozíků, byla posetá krabicemi, papíry a kupami páchnoucích odpadků. Občas se kolem proplížila postava, buď na lovu, nebo štvaná. Zřídka se tu prohnalo auto a rozeznělo ozvěnu, která se v tichých ulicích rozléhala na míle daleko. Nad vším visel tísnivý vír všudypřítomné hrozby, cosi nepopsatelného, co způsobovalo, že se citliví návštěvníci z jiných čtvrtí bez zjevného důvodu náhle ohlíželi přes rameno. Tak vypadalo toto zločinecké prostředí, tady se rodilo, zde mělo svoje doupě a toto byl jeden z jeho hlavních revírů. A také to byla Tonyho čtvrť, jediné prostředí, které kdy poznal. Nedokázal ale vidět, že souběh různých okolností, síť příliš spletitá, než aby jí porozuměl, postupně utvářel jeho osud ode dne jeho narození, takže pro něj bylo stejně těžké nestát se gangsterem, jako by pro korunního prince bylo nestát se králem.

Tony dorazil ke krámku s potravinami, který vlastnili jeho rodiče a nad nímž celá rodina bydlela, přešel ke dveřím za ním, zasunul klíč a vystoupal po špinavých schodech bez koberce. V jídelně, která sloužila zároveň jako obývací pokoj, se svítilo. Ve starém houpacím křesle, spravovaném dráty, seděl Ben Guarino a četl si noviny. Nohy v modré uniformě a těžké černé boty s hranatou špičkou měl položené na špinavém červeno-bíle kostkovaném ubrusu. Jeho revolver, uložený v pouzdře, visel na nábojovém pásu na opěradle další rozvrzané židle, na níž leželo sako i čepice patřící k uniformě. Když Tony vešel, Ben vzhlédl. Byl to podsaditý, zhruba pětadvacetiletý muž s krutými ústy, drsnými

rysy a vzdorovitýma, tmavýma očima, v nichž se obvykle zlověstně blýskalo. Z mnoha důvodů, které si nechával pro sebe, se Tony domníval, že jeho bratra čeká v policejní uniformě velký úspěch. Pro Tonyho byl jediným rozdílem mezi policistou a gangsterem odznak. Oba typy pocházely ze stejného prostředí, měly zhruba stejné vzdělání a nápady, obvykle se znaly předtím i potom, co se jejich cesty rozešly, a vždy spolu dobře vycházely, pokud měli gangsteři dostatek peněz. „Kde se couráš tak pozdě?“ zeptal se útočně Ben.

„Co ti je sakra do toho?“ odsekl Tony, ale pak si vzpomněl na laskavost, o kterou se chystal požádat, a uklidnil se. „Nechtěl jsem na tebe vyjet, Bene. Ale třeští mi hlava.“

„Nejspíš jsi byl zase u O‘Hary, co?“

„No, člověk potřebuje večer někam zajít. A jediná další možnost je jakási tančírna s kupou lacinejch, hloupejch holek.“

„Začínáš už bejt vybíravej ohledně ženskejch, jo?“

„Jo.“

„No, to je jedině dobře,“ ušklíbl se Ben. „Nic nevynese mužskýho na vrchol – nebo nesrazí až na dno – rychlejc než pěkně pěstěná ženská, co ho dost hecuje.“ Jeho nohy náhle dopadly na podlahu, předklonil se a očima se zavrtal do bratra. „A hele, co jsem to slyšel, že doručuješ balíčky pro Smokyho Joea?“

„A co?“

„Tys nevěděl, že v těch balíčkách byl pořádnej matroš?“

„Ne, nevěděl. Teď když už to vím, tak ho to bude stát o dost víc.“

„Drž se od tohohle dál."

„Eh, jasně. Nejspíš ti to vyžvanil nějakej polda. Tak ať si tenhle malej kšeft klidně vezme, jestli chce. Mám lepší věci na práci."

„Jo, to asi máš," přisvědčil suše Ben, „podle toho, co slýchám. Takže děláš i hlídače pro Mikea Raffertyho a jeho hráčský doupě?"

„Ano. A proč ne? To je slušnej způsob, jak si vydělat pár babek. Byl bys radši, kdybych dělal vykrádačky jako ostatní kluci tady?"

„Jistěže ne." Znovu se předklonil a vážně pronesl: „Hlavně se nikdy nedostaň do žádnýho velkýho maléru, Tony, to by mě u policie zničilo."

„Nedostanu. O mě si nedělej starosti. Máš toho sám dost na talíři."

„Jak to myslíš?"

„Ale nic," odpověděl nenuceně a při pohledu na strach, který se v bratrově obličeji náhle objevil, se pobaveně pousmál. „To je jen takový přátelský tip od kámoše, který toho ví víc, než si myslíš."

„Od koho?" zeptal se ochraptěle Ben.

„Ode mě." Tony se opět zakřenil a odklepl popel z cigarety na holou podlahu. „Takže, Bene, můžu si zítra večer půjčit tvoji káru?"

„Ne. Sám někam jedu. Mám večer volno."

„A co ten další večer?"

„Ne. Nejspíš by ses s mým autem dostal do nějakýho maléru. Děti a auta nejdou dohromady."

„Fajn. Sám budu mít brzo svoje vlastní a získám ho stejně snadno jako ty," vypálil po něm ještě Tony a šel si lehnout. Prudce za sebou zabouchl dveře. Jak si někdo,

kdo měsíčně vydělává sto padesát babek, počestně pořídí auto, které stojí téměř tři tisíce dolarů, bylo nad Tonyho chápání. Jenže oni všichni policajti vlastnili velká auta a velitelé měli řady obytných domů a posílali svoje děti do soukromých internátních škol v Evropě.

Zvláštní klid, který se v tuto dobu na krátko snesl na domov rodiny Guarinů, byl pro Tonyho jako balzám. Byla to jediná chvíle z celých čtyřiadvaceti hodin, kterou mohl trávit doma bez pocitu, že zešílí. Zbytek času tam byl… *hluk*… Přemýšlel, jestli domovy jiných lidí jsou také tak nevlídné a odpudivé – všechny, které kdy viděl, totiž byly. Rychle se svlékl a vlezl do špinavé postele, kterou sdílel s Benem. Chtěl usnout dřív, než přijde i bratr, aby se už nemuseli hádat. Jeho mysl ale pádila dál a neustále se vracela k Vyvyan Lovejoyové. Už jen pomyšlení na ni mu do těla vysílalo vlny horka a chladu, až se celý roztřásl očekáváním. On ji *bude* mít, nikdo ho nezastaví – dokonce ani Al Spingola. Skutečnost, že žena, po které toužil, patřila jinému, pro Tonyho mnoho neznamenala. Celý život byl boj a jen ti nejsilnější muži slíznou smetanu. Navíc mu řekla, že si s ním promluví, pokud bude mít auto a nějaké peníze. No, získá obojí a zítra večer bude znovu u dveří pro účinkující.

Kapitola II

Přesně v půl jedenácté následujícího večera vešel Tony Guarino do temné uličky, která vedla k železným dveřím pro účinkující v laciném divadle Gaiety. A při chůzi se maličko kolébal. Připadal si velký, mocný a velkolepý, v nepřirozeném radostném vytržení, částečně způsobeném tím, že po cestě navštívil tři bary – pro něj neobvyklá událost – ale především tím, že byl připraven na cokoliv. U obrubníku stál rychlý a drahý sportovní kabriolet, který běžně sloužil k mnohem nekalejším záležitostem. Pronajal si ho na dnešní večer – jen netušil proč. Podle lidí, kteří se takovými čachry zabývali, byla krádež auta tím nejsnadnějším zločinem, a to jak na spáchání, tak i na vyváznutí bez obvinění. Tímhle začínalo devadesát procent kriminálníků. Tony se ale nehodlal nechat čapnout při úplně první příležitosti, kdy ho Vyvyan poctí svou společností – protože ona si s ním dnes večer vyjde, přestože o tom ještě neví – a tak si kabriolet na večer vypůjčil. Kapsu kalhot mu boulil paklík bankovek, jejichž součet činil dvě stě dolarů – veškeré jmění, které na světě měl. Naaranžoval je tak,

že zcela nová bankovka v hodnotě 100 $ sloužila jako *obal*. Uvnitř měl pár pětek, ale hlavně jednodolarovky, které stovku vyplnily tak, že balíček vypadal, jako by měl desetkrát vyšší hodnotu než ve skutečnosti. Tudíž měl všechno, oč žádala. Měl ale také něco dalšího. V pravé postranní kapse saka mu odpočíval ošklivý brynýrovaný revolver, který si koupil to odpoledne. Nikdy předtím zbraň nenosil a ohromně ho to vzrušovalo. Člověku to dodávalo pocit bezpečí a moci, rovnosti s celým světem. Však také s tímhle revolverem v kapse byl stejně dobrý jako Al Spingola. Tak se Tony vlastními úvahami přivedl do stavu nadšení a ohromné kuráže. Nicméně hluboko v duši se sám sebe ptal, jak by se zachoval, kdyby skutečně stanul Spingolovi tváří v tvář a šlo mu o život.

Vyvyan vyskotačila ven o něco dříve, blýskavá a voňavá jako obvykle, s obřím kloboukem s širokou krempou, který jí rámoval bezcitný obličej. „Ale pro rány boží!“ vykřikla, když ho spatřila. „To neviňátko je tu zas.“

„To si pište,“ zakřenil se Tony. „A mám káru i hromadu prachů, jak jste chtěla.“

„Opravdu?“ opáčila posměšně. „Tak to se náš malý Pepíček dostal opravdu daleko.“

Tony se náhle přestal usmívat a popadl ji za paži. „Poslechni, děvče, nedělej si ze mě blázny!“ zavrčel. „My dva si dneska večer vyjdeme.“

„Jo?“

„Jo! Takže by sis to měla v té své hlavince srovnat a vzít to za svý.“

„No,“ řekla unaveně, „s Alem se nemám vidět až do zítřejšího večera, takže bych to s tebou asi mohla teď

přece jen zkusit. Ale nechci, aby nás někdo viděl, to by se to dozvěděl.“ Nepatrně se otřásla. „Al je nebezpečný, hochu. Takže dojeď na roh Taylor Street a Sangamon Street a počkej tam na mě. Já si vezmu taxi a budu tam za pět minut.“

„Nechceš se zdejchnout?“

„Rozhodně ne. Budu tam.“

„No to bys radši měla,“ odtušil Tony temně. „Nebo se zítra večer vrátím a celý to tu vystřílím.“ Nastoupil do kabrioletu a s burácením se rozjel pryč. Cítil se při tom velice důležitě. Na určeném rohu pak nervózně čekal a pod vousy si mumlal strašlivé výhrůžky. Ale ona přišla a spěšně k němu nastoupila. Díky úzkému vnitřku vozidla se jejich stehna dotýkala po celé délce a Tonyho ten dotek náhle vzrušil. Když k němu pak prudce vzhlédla a v jejích zelených očích se zračilo zvláštní světlo, pochopil, že ucítila jeho revolver.

„To je v pohodě, zlato,“ zakřenil se povzbudivě. „Nehodlám ho použít, pokud nebudu muset.“ Zavezl ji do restaurace v North Side, která byla známá svou diskrétností. V malé soukromé jídelně ve druhém patře seděli naproti sobě a pochutnávali si na vybraném, drahém jídle a dvou lahvích šampaňského. Tehdy ještě bylo pravé šampaňské k dostání téměř v každé restauraci. Po jídle, když na stole zbyla už jen láhev a sklenice, si Tony přesunul židli vedle Vyvyan. Ta v pití již značně pokročila a dosáhla stavu, kdy občas dlouze vypustila vzduch po své tváři vzhůru s hlasitým *šššš*, jako by si chtěla odfouknout vlasy z očí. „No, děvče, jak se cítíš?“ zeptal se Tony a natáhl se po její ruce.

„Je mi trochu horko,“ zahihňala se.

„Mně taky."

Když ji krátce před pátou ranní odvezl domů, políbila ho na dobrou noc a z kabrioletu vystoupila s těžkým povzdechem. „Ach hochu, ty teda umíš milovat!" pronesla ochable a vrávoravě vešla do svého laciného hotelu.

Tony ten den vstával v poledne. Pečlivé oholení se spoustou pudru na závěr mu ubralo trochu únavy z tváře. Tělem mu proudilo nezvyklé nadšení. Konečně si podmanil skutečnou ženu, ženu výrazně starší a mnohem zkušenější než on sám. Také zjistil, že se mu na lásce líbí právě ovládání druhého. Hlad po moci byl u něj téměř mánií. A skutečnost, že okolnosti a podmínky mu neposkytovaly žádné právo jakoukoliv moc očekávat, v něm ten hlad rozdmýchávala ještě víc. Jeho sestra Rosie, vysoká, hezká, šestnáctiletá dívka mu uvařila jídlo. Šest ostatních dětí bylo ve škole. Tony se najedl rychle a mlčky. Měl toho spoustu na práci. Když sbíhal po schodech, k uším mu dolehl matčin chraplavý, rozkazovačný výkřik. Na okamžik zaváhal a pak s rozmrzelým a vzpurným výrazem vešel do krámu.

Paní Guarinová byla podsaditá, vrásčitá padesátiletá Italka s postavou, jako by někdo v prostředku pevně svázal ledabyle naplněný vak. Oblečená byla do neforemného, nepopsatelného pytle šedivé barvy, jehož pas zepředu zakrývala povislá prsa. Přerostlé šedivé vlasy měla vyčesané nahoru a na temeni hlavy svázané do pevného drdolu. Z propíchnutých ušních lalůčků jí visely jednoduché, těžké zlaté kruhy. Ale i přes její ošklivost a vulgární vzhled měla v rysech jistou souměrnost, která naznačovala přirozenou inteligenci a upřímnost. Carlotta Guarinová byla dobrou občankou. Kdyby jen

dokázala ze svých dětí udělat stejně dobré občany, jako byla ona a jejich otec – jenže to nebylo možné, ačkoliv nechápala proč, a nechápaly to ani její děti. *„Kdes byl tak dlouho?“* vypálila na něj překotnou italštinou. *„Dorazils až po páté.“*

„Ále, jen jsem s někým domlouval jistý obchod,“ odpověděl Tony anglicky.

„Jaký obchod můžeš domlouvat v takovou hodinu nad ránem?“ dotazovala se znovu italsky. „Vracej se domů dřív. A buď slušný chlapec jako Ben, abys nás nedostal do maléru.“

„Fajn,“ přikývl Tony a spěšně odešel s úlevou, že se mu podařilo utéct po tak krátkém výslechu. Tak to chodilo vždycky, výtky, výčitky, výstrahy. Matka s otcem by jistě dokázali přijít na další věci, které by neměl dělat. Tonyho ale nikdy nenapadlo, že se rodiče jen snaží vštípit mu jejich vlastní etický kodex poctivosti. Jejich hrubé zacházení mu bránilo to pochopit. Ale i kdyby tomu porozuměl, nepřijal by to. Přestože své rodiče miloval s divokou oddaností každého jižana, jejich pohled na svět nerespektoval. A měl k tomu mnoho rozumných důvodů – jejich neschopnost naučit se pořádně anglicky, neschopnost držet krok s vývojem země i během času, jejich údiv – i po dvaceti letech – nad velikostí národa, který si vybrali za svůj nový domov, fakt, že ačkoliv jeho otec tvrdě pracoval každý den a matka se starala o jejich krámek, dokázali sotva zajistit dostatek prostředků, aby jejich velká rodina přežila. Proč by tedy měl akceptovat jejich pohled na morálku? Kam je tento přístup dostal? Tony neměl v úmyslu prožít celý svůj život v téhle bídě, chtěl se stát velkým zvířetem. A tak

další poctivý domov stvoří dalšího gangstera, stejně nevyhnutelně, jako ústřice plodí perlu. Existovaly samozřejmě i další faktory, které sehrály podstatnou roli v Tonyho proměně v gangstera. Například jeho přístup k právu. Jeho první kontakt s takzvanou spravedlností se odehrál, když mu bylo šest let a on z hladu sebral hrušku z prodejního vozíku. Tehdy ho začal honit policista, a tak od samého počátku naznal, že právo je nepřítel, a ne ochrana, a že je to něco, co stojí mezi ním a naplněním jeho tužeb. Poměr s Vyvyan v něm tohle vše jako by vytříbil a přiměl ho chovat se s bezohledností a v rozporu se zákonem, jak mu dosud bylo cizí. Z telefonní budky na rohu drogérie jí zavolal do toho laciného hotelu. „Ahoj, miláčku!“ řekl. „Jak se máš?“

„Nic moc,“ odpověděla unaveně.

Znělo to, jako by se právě probudila. „Taky jsem trochu ospalej,“ připustil. „Ale byla to skvělá noc, tak o co jde… A poslechni, Vyv, nezapomeň, že máme dnes večer znovu schůzku!“

„Dneska večer se mám vidět s Alem.“

„K čertu s Alem!“ vyštěkl popuzeně Tony. „S Alem už se vídat nebudeš. Koukej to pochopit. A jestli začne dělat problémy, vyřídím si to s ním. Dokážu sehnat stejný počet rváčů jako on. Tak si s ním nelam hlavu. Vypadni dneska večer co možná nejdřív – on se objeví vždycky až dost pozdě – a potkáme se na tom stejným rohu jako včera. Buď tam, kotě, nebo za to setsakramentsky zaplatíš.“

Zbytek dne Tony strávil tím, že dával dohromady všechny svoje kšeftíky a další způsoby, jak přijít k penězům. Vyřídil pár pochůzek, aby znovu uvedl do cho-

du ty, které poslední dobou trochu zanedbával, a pak další, aby započal zcela nové, které nebyly ani maličko po chuti neochotným zákazníkům, nicméně jemu měly přinést slušný zisk. Od nynějška si mohl dovolit zabývat se jen těmi nejvýnosnějšími, protože měl tušení, že Vyvyan bude zatraceně nákladná záležitost. V brzký podvečer pak už seděl na svém obvyklém místě u kulečníku. Když se na vedlejší stoličku sesunul ohyzdný chlap a šťouchl do něj, překvapeně vzhlédl. „Co?“ otázal se Tony chladně.

„Ty budeš Tony Guarino, co?“

„Jo. A co s tím?“

„Jen tohle. Jestli si znova vyrazíš s kočkou Ala Spingoly, tak to máš do tejdne spočítaný. A to je vzkaz přímo od bosse.“

„Jak to myslíš?“ dožadoval se vysvětlení Tony, ačkoliv to velmi dobře věděl.

„Nedělej hlupáka. Jednou v noci tě najdou v potemnělý uličce s podříznutým krkem.“

„Já to risknu. S ním i jeho gangsterama,“ blufoval Tony a zasmál se. „Pistole je vždycky lepší než nůž a já dokážu střílet líp než kterejkoliv z nich. Tak pěkně utíkej, hošku, a pověz celýmu tomu svýmu povedenýmu gangu, aby se tím zadávili.“

Tony se při pohledu na udivený výraz v ošklivém obličeji Alova nohsleda rozesmál a pak s pobaveným úšklebkem sledoval, jak se klidí pryč. V kapse saka mu stále odpočíval revolver, a to ho uklidňovalo. Bylo neuvěřitelné, kolik odvahy mu ta zbraň dodávala. Překlenovala rozdíl mezi Davidem a Goliášem – jako u každého rozeného gangstera. To odpoledne si také zařídil, aby

mu jeden z jeho kamarádů, který uměl slušně střílet, kryl večer i po celou noc záda, kamkoliv se hne, a zastřelil zezadu každého, kdo by se pokusil takhle dostat Tonyho. Vyvyan se třásla nervozitou, když taxíkem dorazila na dohodnutý roh a nastoupila do kabrioletu vedle něj. „Bojím se, Tony," řekla a sevřela mu paži, zatímco se ohlížela přes rameno. Pak napůl vykřikla: „Ach, vyrazilo za námi nějaké auto."

„Nic se neděje, to je můj bodyguard."

„Ach!... No, jakmile jsem dneska večer vyrazila do divadla, tak mě zastavil ten nejodporněji vypadající chlap, jakého jsem kdy viděla, a vrazil mi do ruky vzkaz. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby mě tam rovnou začal mordovat. Ale šel dál. Když jsem se dostala do své šatny, ten vzkaz jsem si přečetla. Byl napsaný obyčejnou tužkou, hrozně načmáraný a papír byl špinavý, ale zněl dost jasně. Psalo se tam: ‚Jestli mě ještě někdy budeš tahat za nos, tvůj život nebude stát ani za zlámanou grešli. Pamatuj si to!' Bylo to od Ala, samozřejmě!" dokončila.

„Jo. Další z jeho kumpánů mě dneska zkoušel zastrašit u kulečníku, ale řekl jsem mu, že se dokážu vypořádat se Spingolou i s kýmkoliv jiným."

Jeli do stejné restaurace jako den předtím a tam je zavedli do stejného soukromého salonku. O půl hodiny později se dveře prudce rozlétly a mezi nimi se objevil sám Al Spingola. Jeho snědý obličej měl jakýsi našedlý nádech, oči mu plály ďábelským přísvitem a surová ústa se mu kroutila v odporném šklebu. Ale nejdůležitější ze všeho bylo, že pravou ruku měl ponořenou v boční kapse saka. Tony náhle podivně zbledl a zezelenal, oči

se mu leskly. Jeho střet se Spingolou tedy už nadešel a zjevně se mělo jednat o boj na život a na smrt. „Ale!“ vykřikla Vyvyan. „Nedělej –“

Hlas se jí vytratil. Tony a Spingola si hleděli přímo do očí. Mladší z mužů působil nervózně, není snadné poprvé zabít člověka. „Takže vy neumíte vzít zavděk varováním, vy šmejdi, co, mysleli jste, že mě můžete vodit za nos.“

„Kdo jste?“ zeptal se Tony s vědomím, že to je otázka, která ho nepochybně nejvíc vyvede z míry.

„Kdo jsem?“ vyprskl Spingola. „Já ti ukážu –“

A v tu chvíli Tony vypálil ze své kapsy. Když Spingola vešel, právě se natahoval pro ubrousek. Okamžitě, ale bez postřehnutelného pohybu přesunul ruku ke své zbrani. Po celou dobu měl Spingolu na mušce a jen vytvořil drobné rozptýlení, aby si byl naprosto jistý, že svůj první střelecký souboj vyhraje. Spingola se zatvářil překvapeně a pak se sesunul na podlahu. Tony kapesníkem rychle otřel revolver od svých otisků a poté ho vyhodil z okna do uličky dole. „Pojď, zlato,“ pronesl chladně a natáhl se po Vyvyanině roztřesené paži. Když teď bylo po všem, cítil se zvláštně klidný a silný, připravený na všechno. Na stůl hodil padesátidolarovou bankovku a spěšně odvedl Vyvyan po zadním schodišti pryč. Spěchali uličkou k místu, kde měli zaparkovaný kabriolet. Tryskem vyrazili neproniknutelně černou ulicí, zatímco hlavním vchodem do restaurace právě vkročili dva uniformovaní policisté. Tonyho to netrápilo. Věděl, že majitel i číšníci dodají popis lidí, kteří večeřeli v soukromém salonku, ale bude tak vágní, pokud tedy nebude přímo nepravdivý, že ho policie nedokáže nijak využít.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Scarface: Zjizvená tvář**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.